

כל הכלים פרק שבעה עשר שבת קבה.

עין משפט נר מצוה

לב א מיי פכיו מהל' שנת
הלכה טור ש"ע א"ח
סימן שס סעף י"ג
לב ב מיי שס טו"ע י"ג
סעף י"ג
לב ג מיי שס ט"ז י"ג
לה ד מיי פכיה מהל'
שנת הלכה י"ג טור
ש"ע א"ח סימן שס סעף
י"ג
לה ה מיי פכיו מהל'
כלים הלכה ט'
לו ו מיי פכיה מהל'
שנת הלכה י"ג טו"ע
א"ח סימן שס סעף י"ג

לעזי רש"י

טובל"ש ש"יטל"ש.
רפ"ס.

מוסף תוספות

א. [אלא] משום
דאורייתא דכלים להיות
בצדדים בחצר. מוס'
ה"ש. ב. דהמני. מוס'
ה"ש. ג. ומפ' במי. מוס'
ה"ש. ד. כגון תנור. מוס'
ה"ש. ה. נחלא ליה
בראב"י א"ע. דליתיה
במתני'. מוס' ה"ש.

רב נסים גאון

דתנן תנור על פי הבור או
על פי הדות וכו'. זו
המשנה במס' כלים בפרק ה'
תנור שנתן בו עפר עד חציו
מעפר ולמטה טמא כמנע,
מלמטה טמא
באור. תנור על פי הבור או
על הדות וכו'. ועיקר זה
הוא מה שאמרו בחרות
כתיב, [אין מה כלי חרש
בנינו אף תנור בשמו, תנור
שלא הוסק [תנור] שמו,
ת"ל א"ד. מאמתו מקבל
טומאה משיסקו כדי
התנור בו סופגני. ויתן
טמאים הם, את שיש לו
נתיצה יש לו טומאה ואת
התנור לו נתיצה אין לו
טומאה.

רבינו הגאון (המשך)

התפסק תנור וכירים ויתן,
ויתן יהודה סבר מדמאר קרא
ויתן מכלל שצריך להיות
ויתן וואם [אלא] אינו כלי,
ורבנן סברי טמאים מ"מ
דאפילו אינו בניו. תוספתא,
ומודה ר' יהודה בתנור
שנתנו ע"פ הבור או ע"פ
הדות נתן שם שכן ומירוח
כניסו מן הצדדים שהוא
טמא, וחכ"א בין כך ובין כך
טמא. ועל זו הדרך סוגיא
דחת שפעתא. ואתקרא לה
רב אשי לרובא על זה שאמר,
ולא מצא פירוק. והעמיד
רב אשי דבר אביי וחיוב
דבריו ולא טעמו, אלא
התמיד הליקתם בשברי
תנור שאופין עליהם מעשה
שפיקא, ופירושו שנתנן זה
השבר ע"פ אביי ומסיקין
אש מלמטה ומרתחין
אותן בשברי ומדביקין
התפ למלמטה. קי"ל בר'
אליעזר ור"פ, דהא רבינא
פירש דמטלטלין כיוסו
דתנור כ"י אלעזר. מתני'
התנור כיוסו שביקריא בר'.
פ"י מביאין קרא יבישה
והוא יבשה בני מעיה ועושה
אחת חליה, ועושין אותה
בגון [כ"א] כמין דתוקא
לדלות בה מים מן הבור,
והיא קלה ואינה שוקעת
במים, אלא היא צפה על
פני המים ואין יכולין
למלאות בה מים, וכשרצין
לחכיבה ונתנן בתוכה אבן מהדוקת [בדפנותיה] שלא תהיה מתנדנדת וממלאין בה מים מן הבורות, וזהו פי' האבן שבקריא.

אם ורקה מבעוד יום. השתא לא פריך ללא מעתה ורק לגלמיה
מבעוד יום דכיון דלא היה מוכן מבעודי' ליכא לדמויי לגלמיה:
מחצלת גופה למאי חויא. לרווחא דמיתלתא מפרש הכי אע"ג
דלא צעי מעין מלאכה ראשונה כדאמר רב נחמן לעיל

חרס קטנה מותר לטלטלה בחצר
משום דחויא לכסויי צה מנא:

הרי הן ככל הכלים הניטלין בחצר.
לא דוקא צחצר לרצ נחמן
ולרצא דשרו צחצחית ור"ה ר"א:

בשעושיין מעין מלאכה ואין
עושין מעין מלאכתן.

והא דנקט תנור ישן לשברי תנור
חדש אין ראוי לכלוס:

בשברי דהאי תנור קמיפלא. לפי
תירוצ' זה תימנה הא

דנקט תנור ישן דזהיכא ראשון פליגי:
כמאן בר' אליעזר בן יעקב. ה"ה

דה"מ למימר כרבי יוסף
דשרי לקמן ו' לטלטל כיוסו כלים שאין

להם ציה אחיזה ככלי דחצריתו
כדלע"א אל"ה משום דמשנת ר' אליעזר

בן יעקב קצ ונקי:
ואזו

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

ר' יהודה למעמיה ור"מ למעמיה מתקף לה

מבעוד יום. גלי דעתיה מאתמול דלאו מנא הוא: קרומוס של
מחללת. שנפרדו מן מחללת ישנה: צר המדורי אסכרה לי. צר
המדורי פירש לי טעמו של דבר: **לכוסה צה עפרא**. העומד לכסות
צו זאהל. א"י שלא יעלה האבק: **שירי פרומוס**. טליתות כדאמר

בבב"ב (דף י"ג), רמא תמילתא צפירומא
דאזני צימיה: **תנור ישן**. שכבר

הוסק וחרסיו קשים וחמו למלאכה:
הכי הן ככל הכלים. לקמיה מפרש

פלוגמיהו וטעמיהו: **ועל ניסויו**.
של תנור שאינו נריך ציה יד דבלאו

ציה אחיזה מטלטלין ליה ופלוגתא
היא צממניתין: **דאיכא למי' צעיין**

ציה אחיזה: **מעין מלאכה**. כגון
לכסות צהן פי צימיה: **ואין עושין**

מעין מלאכה. לאפות: **ואודא ר"מ**
לעמיהו. דלמך צממני' לך צעיין

מעין מלאכה: **דהאי תנור**. העשוי
כעין זה שאינו צממנה זו שאני מציא

לך שלא נתקן כל צרכו ממחלתו
ונשבר קמיפלא: **נתנו על פי הצור**.

תנור שזהו עשוי קדירות גדולות
ואין להן שוליים ומושיבו לארץ ומדביק

טיט סביבותיו לעשותו עש שחזיק
חומנו והיא קרויה טפילה והיא מנגעת

לארץ ומתוך כך הצל שלו קיים. ואם
נתנו על פי הצור או על פי הדות

שהיא כעין צור אלא שהצור צממיה
והדות צממין ונתן שם אבן צינו לצין

דופן הצור לדחוקו שלא יפול והיא
עומד צממיה: **רבי יהודה אומר**.

אם דופנותיו למעלה קרוצים לדופני
הצור שלא הולך לתת צימיה אלא

אבן דקה ואין אור ניכר בין דופני
התנור לדופני הצור שיעכב את היסק

התנור אלא יועילו לו דופני הצור
להחזיק את חומנו ושוליו קרוצים לשולי

הצור שאם מסקיין אותו מלמטה
שעושין האור צבור ונתנו שוליו

(א) מלמעלה צממו כדמור דתך שוליו או
שהתנור נתון חלל הצור צממיה

וההיסק עולה סביב דופנותיו וניסוק
כגון שקר מלמטה ורצח מלמעלה

או הצור רצח מלמטה ופיו קרץ טמא:
ואם לאו. אלא נסוק כשאר תנורים

מתוכן תנור כדמפרש טעמא דצעיין
מחוסר נתיצה שיהא קרוץ להיות

מתובר וכי אינו קרוץ לארץ אין לך
תנור נתון מזה אופן לך לקיים צו

תנור וכירים יותן דנתיצה לא שייכא
קרא רביא הוא שאע"פ שאינו מתוקן כל צרכו:

ההוא לאידך גיסא. האי יותן לאו לאגמורי קולא
ציה נתיצה כגון זה שאינו צנו ומחוסר וממילא הוא נתון

דליהו טבור דהדר מנא ציה קרא וטמאים יהיו לכם לרצויה
אלא לאגמורי חומרא אתא דלא מימא כל התנורים העשויים

כהלכתן ומחוסרים לארץ הרי הם כשאר צמים וקרקע דמי
הואיל וחצבן ולא לקבל טומאה קמ"ל יותן דאע"ג

דשייכא ציה לשון נתיצה כדמפרש טעמא דצעיין
לאשון שנחלקו צו דההוא משוי ליה כל כדמתן צמס' כלים

(פ"ה מ"ה) איזהו גמר מלאכתו משיסקו לאפות צו סופגני
ציהיא פליג ר' יהודה ואמר דאין ראוי ליעשות כלי: **אצל בהיסק צמי**.

שמתחלה נעשה כשאר תנורים מחוסר לארץ או לאשון
עצ ויהוסק שם ונעשה כלי וסוף נעלו משם ונתנו על פי הצור

וכאן נטמא מודה ר' יהודה דאיתרבצי מוטמאים יהיו לכם:
והפילו טויו צוואר גמל. א"כ חלקו כדן טהרת תנור

שצריך לשבור אף את חרסו ואינו נטהר צנטילתו שלם
ממקומו: **אמר עולא היסק ראשון לרצוין**. דלמרי מריצו דקרא

ואע"ג דאין הצל שלו מתקיים יפה מקבל טומאה לא מימא
נתנו ע"פ הבור או ע"פ הדות ונתן שם אבן כפי הבור או

כפי הדות. סבר ר' יהודה אם מסיק מלמטה כבור
לא ברות וניסק מלמעלה.

התנור היה הוא כבור בקרקע ונגמרה מלאכה
ונעשה כלי לאפות בו ומקבל טומאה. ואם לאו,

לא צממיה מלאכה ושחב הוא הקרייה שלא (כפ"ה)
[נעשת לתת] לה פת או לתת לחתוכה תבשיל, שאין

דרך התנור לאפות בו והוא תלוי. וחכ"א כיון שנתן כפי

הבור אבן יכול להסיק על האבן הרי הוא יכול לאפות בו,
והיא כלי לקבל טומאה. וחלוקתן בזה

לחכיבה ונתנן בתוכה אבן מהדוקת [בדפנותיה] שלא תהיה מתנדנדת וממלאין בה מים מן הבורות, וזהו פי' האבן שבקריא.

לחכיבה ונתנן בתוכה אבן מהדוקת [בדפנותיה] שלא תהיה מתנדנדת וממלאין בה מים מן הבורות, וזהו פי' האבן שבקריא.

לחכיבה ונתנן בתוכה אבן מהדוקת [בדפנותיה] שלא תהיה מתנדנדת וממלאין בה מים מן הבורות, וזהו פי' האבן שבקריא.

לחכיבה ונתנן בתוכה אבן מהדוקת [בדפנותיה] שלא תהיה מתנדנדת וממלאין בה מים מן הבורות, וזהו פי' האבן שבקריא.